

MÄNNISKAN
OCH
UNIVERSUM

Författare

Bediuzzaman SAID NURSI

Bokens ursprungliga namn

23. SÖZ (İsveççe)

Översättning

Thomas Keresturi

Redigering

Erdoğan Nil

Redaktör

Hülya Altınkaya

Ansvarig vid bokförlag

REJHAN PUBLICATION

Tryckort

IMAK OFFSET

Istanbul / Türkiye

Rejhan Publication

ul. Iganska nr, 24 04-087, Warszawa

ul. Sarači, 77/1, Morića han, Sarajevo

erdogannil@hotmail.com

PUBLICATION

copyright© rejhan publication

978-83-63796-02-0

Bediuzzaman
Said Nursi

MÄNNISKAN
OCH
UNIVERSUM

REJHAN
PUBLICATION

Februari, 2013

”Stor är Du i Din härlighet! Vi äger ingen annan kunskap än den som Du har gett oss; Du är den Allvetande, den Allvise.”

Det tjugotredje ordet

[Detta Ord innehåller två kapitel]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ثُمَّ
رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَ
عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

*"I Guds, den Nåderikes den, Barmhärtinges
Namn!"*

*"Vi har sannerligen skapat människan i den
bästa skepnad, *men därefter låtit henne
sjunka lägre än de lägsta, * utom dem som tror
och fullföljer trons krav." (Koranen, 95: 4-6.)*

FÖRSTA KAPITLET

Vi ska i fem punkter förklara endast fem av trons tusentals skönheter.

FÖRSTA PUNKTEN

Genom trons ljus stiger människan högre än de högsta och uppnår ett värde värdig Paradiset. Och genom förnekandets mörker sjunker hon lägre än de lägsta och faller till en position som passar Helvetet. För tron förenar människan med den Allhärliga Skaparen. Tro är att ansluta sig. Således får människan sitt värde i kraft av den Gudomliga konsten och inskriptionen av Gudomliga Namn som uppenbaras henne genom tron. Förnekande bryter den anslutningen och på grund av detta brott döljs den Gudomliga konsten. Hennes värde blir då endast det av en materia. Och eftersom detta tillstånd endast är av ett flyktigt, övergående, tillfälligt djurliv är dess värde ingenting. Vi ska förklara detta mysterium genom en jämförelse:

Till exempel: bland människans konst är värdet av det material som används och

konstverket helt annorlunda. Ibland är de jämlika, ibland är materialet mer värdefullt och ibland händer det att man i material värt fem *kurush* som järn finna konst värt fem *lira*. Ibland kan också ett antikt konstverk vara värt en miljon medan materialet det består av inte ens är värt fem *kurush*. Om ett sådant konstverk tas till antikmarknaden och tillskrivs en briljant och skicklig konstnär från förr och presenteras med att nämna konstnären och konstverket, så kan det säljas för en miljon *liras*. Om den däremot tas till skrothandlaren kommer det enda priset man får vara de fem *kurush* som järnet är värt.

Människan är således ett sådant antikt konstverk av Gud den Allsmäktige. Genom Hans makt är människan det mest subtila och eleganta mirakel som Han skapat för att manifesteras alla Sina Namn och deras inskription i form av ett minityrexemplar av universum.

Om människans väsen fylls med trons ljus kan alla dessa betydelsefulla inskriptioner läsas av henne. Som en troende läser hon dem medvetet och

genom denna anslutning får hon andra att läsa dem. Människan som ett av Gud skapat konstverk blir därmed uppenbar genom uttryck som, "Jag är den Allhärliche Skaparens värk och skapelse. Jag manifesterar Hans barmhärtighet och frikostighet." Det är alltså tron, vilken består i att förena sig med Skaparen, som uppenbarar människan som ett konstverk. Människans värde består i att vara ett av Gud skapat konstverk och i kraft av att vara en spegling av den Ädla Enheten. I detta avseende blir den obetydliga människan Guds adressat och Upprätthållarens gäst värdig Paradiset och överlägsen alla andra skapelser.

Skulle emellertid förnekande, som är ett brott av anslutningen, drabba människans väsen försänks alla dessa betydelsefulla inskriptioner av Gudomliga Namn ner i mörker och blir oläsliga. För om Skaparen glöms bort kommer de andliga sidorna av Honom inte att begripas utan kommer att falla. De flesta av dessa betydelsefulla sublimes konstverk och upphöjda inskriptioner kommer att döljas. Återstoden, och en stor del av det som kan ses med ögat, kommer att tillskrivas

obetydliga saker, som naturen och slumpen, och slutligen helt att förlora sitt värde. De briljantslipade diamanterna blir matta bitar av glas. Människans betydelse ses bara från hennes djuriska, fysiska existens. Som sagt är syftet och frukten av hennes fysiska existens endast att genomgå ett kort liv som det mest oförmögna, behövande och sörjande av djur. För att sedan sönderfalla och förgås. Se hur förnekande förstör den mänskliga naturen och förvandlar diamant till kol.

ANDRA PUNKTEN

Precis som tron är ett ljus som upplyser människan och gör alla skrivelser som tillskrivs den Ädla Enheten läsbara så belyser den även universum och befriar det förflutna och framtiden från mörker. Jag ska förklara detta mysterium med en jämförelse som jag såg under en vision som rör innebörden av versen:

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنْ
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

"Gud är de troendes Beskyddare. Han leder dem ut ur mörkret till ljuset." (Koranen, 2:257.)

Så här var det:

I en vision såg jag två höga berg belägna mitt emot varandra. En fantastisk bro var byggd mellan bergen. Under bron fanns en mycket djup å. Jag var på bron. Ett tjockt mörker hade svept in över världen.

Jag tittade till höger om mig och såg en vidsträckt grav insvept i ett oändligt dystert mörker, d.v.s. jag föreställde mig det. Jag tittade till vänster om mig och såg våldsamma stormar samla sig mitt i skrämmande vågor av mörker. Jag tittade under bron och föreställde mig att jag såg en djup avgrund. Jag riktade en dunkel ficklampa mot detta skrämmande mörker. Jag använde den och kunde med dess dunkla ljus se något mycket skrämmande uppenbara sig framför mig. Sådana hemska drakar, lejon och monster dök upp runt om mig så att jag utbrast: "Oh! Jag önskar att jag inte hade ficklampan och inte hade sett dessa hemskheter." Vart jag än riktade ficklampan såg jag samma otäcka syn. Jag sa "Denna ficklampa orsakar mig bara besvär!" kastade den

argt mot marken och gjorde sönder den. Samtidigt som den gick sönder skingrades plötsligt mörkret det var som om jag med en knapptryckning hade tänt en enorm lampa som lös upp hela världen. Lampans hade fyllt allt med ljus och den visade allt som det var i verkligheten.

Jag såg att bron jag hade sett var en motorväg som gick genom en slätt över jämn mark. Jag insåg att den vidsträckta graven jag sett till höger om mig uppifrån och ned bestod av vackra, grönskande trädgårdar och samlingar av personer som tjänade, samtalade och erinrande Gud under ledning av upplysta människor. Avgrunderna och topparna på min vänstra sida som jag hade föreställt mig vara våldsamma och stormiga, såg jag nu hastigt vara en vidsträckt, underbar plats för fest, rekreation och njutning bakom prydliga, förskönade och behagliga berg. Och de skapelser jag hade tyckt vara skrämmande monster och drakar såg jag nu vara bekanta tamdjur som kameler, oxar, får och getter.

Jag sa, "Prisad vare Gud för trons ljus," och reciterade versen,

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

"Gud är de troendes Beskyddare. Han leder dem ut ur mörkret till ljuset", och jag vaknade upp ur min vision.

De två bergen var alltså början och slutet på livet, som är den här världen och Barzakh (Mellanriket). Bron var livets väg. Till höger låg det förflutna och till vänster framtiden. Den lilla ficklampan var det mänskliga egot som är självisk, förlitar sig på vad den vet och bryr sig inte om den himmelska uppenbarelsen. Det som jag antog vara monster var världens händelser och märkliga skapelser. Den som därmed förlitar sig på sitt ego, som faller in i ovishetens mörker och lider av vilseledningens mörker kan liknas vid det första stadiet i min vision som, i likhet med ficklampan och på grund av bristfällig och missriktad kunskap, såg det förflutna i form av en enorm grav försänkt i mörker genomsyrad av icke-existens. Den visade framtiden som en stormig och våldsam plats styrd av slumpen.

Händelser och skapelser, som alla är undergivna tjänstemän till En Allvis och Allmedlidsam, visades som monster. En sådan person tydliggör versen,

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ
يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ

"Men de som förnekar sanningen har onda makter till beskyddare som leder dem ut ur ljuset till mörkret." (Koranen, 2:257.)

Men om en sådan människa får Gudomlig vägledning och tro i hjärtat och om tyrannin i hennes själ krossas och hon lyssnar på Guds upplysningar kan hon liknas vid det andra stadiet i min vision. Då kommer plötsligt dagen att gry i universum och fyllas med Gudomligt ljus. Världen kommer läsa versen,

اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

"GUD ÄR himlarnas och jordens ljus."
(Koranen, 24:35.)

Då kommer hon se med hjärtat att det förflutna inte är en stor grav utan där grupper av renade själar som tjänar under ledning av århundradets profet eller

helgon utropar "Gud är Stor!" efter att de slutfört sina livsuppgifter och sedan flyger till upphöjda positioner och vidare till framtiden. Han kommer att titta till vänster och genom trons ljus på avstånd urskilja en festplats dukad för den Nådige uppförd i ett palats av lycklig salighet i Paradisets trädgårdar bortom Barzakh och livet efter detta. Och hon kommer att inse att stormarna, jordbävningarna och plågorna alla är undergivna tjänare och att vårens stormar och regn som till synes är hårda i själva verket leder till mycket skonsamma händelser. Hon kommer till och med se att döden är inledningen till evigt liv, och graven, dörren till evig lycka. Du kan dra ytterligare slutsatser själv. Jämför med verkligheten!

TREDJE PUNKTEN

Tro är både ljus och styrka. Den som får den sanna tron kan utmana hela universum och räddas från trycket av olika händelser i enlighet med styrkan i sin tro. Genom att säga, "Jag litar på Gud", kommer hon med livets fartyg resa genom enorma vågor av händelser med livets

fartyg i fullständig säkerhet. Hon överlämnar alla sina bördor i den Allsmäktiges händer, reser genom världen med lätthet, för att sedan ta sin vila i Barzakh. Senare kan hon flyga till Paradiset för att få evig lycka. Men om hon å andra sidan inlitar på Gud kommer världens bördor att dra ned henne lägre än de lägsta, snarare än att flyga.

Tro kräver alltså att erkänna Enigheten, erkännandet av Enigheten kräver underkastelse, underkastelse kräver tillit till Gud och tillit till Gud leder ovillkorligen till lycka i denna värld och nästa. Men missförstå inte detta. Tillit till Gud betyder inte att man helt ska förneka orsakerna. Det är snarare att förstå att orsakerna bakom händelserna är en slöja för maktens hand och genom att följa de handlingar som är en sorts aktiv bön, be för orsakernas slutliga mål och inse att resultaten utgår från Honom ensam och att vara tacksam för Honom.

De som litar till Gud och de som inte gör det kan liknas vid de två männen i den här historien: Det var en gång två män som lastade med tunga bördor på både

sina ryggar och huvuden köpte biljetter och bordade ett stort fartyg. Så snart de hade gått ombord lämnade en av dem sin last på däck för att sitta på och vakta den. Den andra, som var både var dum och arrogant, lade inte ner sin last. När han fick höra: "Lämna den där tunga lasten på däck och slappna av," svarade han: "Nej, jag vill inte lägga ner den, då kan det försvinna. Jag är stark, jag vaktar min egendom genom att bära den på mitt huvud och på min rygg." Han fick höra igen:

"Detta pålitliga kungliga fartyg som transporterar dig och oss kan skydda det bättre än du kan. Du kan bli yr och falla i havet tillsammans med din last. Hur som helst kommer du gradvis att förlora din styrka och så småningom kommer dina laster att bli tyngre och din böjda rygg och ditt enfaldiga huvud kommer inte ha kraft att bära det. Och om kaptenen ser dig i detta tillstånd kommer han antingen tro att du är galen och avvisa dig från fartyget eller så kommer han tro att du är otacksam, att du anklagar vårt fartyg för något och hånar oss. Han kommer att ge order om att du sätts i fängelse. Dessutom

gör du bort dig inför alla. För den uppmärksamme ser att du uppvisar svaghet genom din fåfänga, vanmakt genom din stolthet, skryt och förnedring genom ditt falska sken och därmed gör du dig till åtlöje i folks ögon. Alla skrattar åt dig." Varpå den hjälplösa mannen kom till sina sinnen. Han lade ner sin last på däck och satte sig på den. Han sade till den andre: "Ah! Må Gud vara nöjd med dig. Jag har räddats från denna svårighet, från fängelse och från att göra narr av mig själv."

O människa som inte litar på Gud! Kom du också till dina sinnen som den mannen och lita på Honom, så att du kan räddas från att tiggas inför hela universum, darrande inför varje händelse, från högmod och göra narr av dig själv, elände i livet efter detta och fängelse av denna världs påfrestningar...

FJÄRDE PUNKTEN

Tron gör människan till människa. Tron kan också göra människan till en kung. Eftersom det är så är tro och

bön människans grundläggande plikt. Förnekandet gör henne till ett odugligt djur.

Av tusentals bevis på detta så är en tydlig indikation och ett avgörande bevis skillnaden i det sätt djur och människor kommer till världen. Ja, mänskligheten visar att människan blir till genom tron och skillnaden mellan hur människor och djur kommer till världen. För när djur kommer till världen är de fullständiga på alla punkter när det gäller deras förmågor som om de hade fulländats i en annan värld och sedan sänts hit. De lär sig alla sina livsvillkor, sina relationer till universum och livets lagar på antingen två timmar, två dagar eller två månader och blir skickliga med dessa.

Djur som sparvar och bin får på tjugo dagar den förmåga att överleva och de färdigheter i sina handlingar som människan bara kan få på tjugo år. Detta betyder att djurens grundläggande uppgift inte är att fulländas genom inläring och göra framsteg genom förvärvande av kunskap och inte heller genom att be om hjälp och åkallelse genom att visa sin

oförmåga, men i enlighet med sin förmåga att arbeta och handla. Deras plikt är att bara fysiskt tjäna Gud.

När det gäller människan så är hon i behov av att lära sig allt när hon kommer till världen. Hon är okunnig och kan inte ens på tjugo år lära sig livets villkor. I själva verket måste människan fortsätta lära sig ända till slutet av sitt liv. Hon skickas även till världen i det mest svaga och okunniga av tillstånd och kan endast på ett eller två år resa sig upp på fötterna. Endast på femton år kan hon skilja mellan skada och nytta och med hjälp av människans erfarenhet tilldraga sig det som är fördelaktigt för henne samt undvika saker som är skadliga. Detta innebär att människans medfödda uppgift är att genom inläring fulländas och genom bön tjäna Gud. Det är alltså att veta svaren på frågorna: "Genom vems förbarmande förvaltas mitt liv så insiktsfullt? Genom vems generositet är jag uppfostrad så älskvärt? Genom vems nåd är jag så noga fostrad och omvårdad?" Det är att bedja och önska från Uppfyllaren av behoven med och fattigdomens och oförmågans tunga. Det

är att flyga till den uppsatta posten för tjänande av Gud på oförmågans och fattigdomens vingar.

Detta innebär att människan kom till världen för att fulländas genom kunskap och bön. När det gäller natur och förmågor är allt knutet till kunskap. Och grunden, källan, ljuset och andan i sann kunskap är att känna Gud och dess väsen och grundprincipen är tron på Gud.

Eftersom människan dessutom är föremål för oändliga vedermödor och drabbas av otaliga fiender på grund av hennes gränslösa maktlöshet samt lider av oändliga behov och har otaliga önskemål på grund av hennes gränslösa fattigdom så är bönen efter tron hennes grundläggande medfödda plikt. Bönen är tjänandets grundprincip.

För att uppfylla en önskan eller ett behov som är ouppnåeligt kommer ett barn antingen att gråta eller be om det, det vill säga barnet kommer antingen genom handling eller muntligen be för sitt behov och framgångsrikt få det. På samma sätt är människan ett ömtåligt, bortskämt barn i en värld av levande skapelser. Hon måste

antingen gråta vid den mest Barmhärtiges och Medlidsammes domstol genom sin svaghet och oförmåga, eller bedja genom sin fattigdom och sitt behov så att hon kan få det hon vill ha eller tacka för att så sker. Annars säger man likt ett enfaldigt barn som gör mycket väsen för ingenting: "Med min egen styrka underkuvar jag mig det som inte går att underkuvas och det som är tusen gånger mer mäktigt, och gör så att det lyder mig genom mina idéer och handlingar," och visar otacksamhet. Och precis som detta strider mot människans egentliga skapelsesyfte, så gör hon sig förtjänt av en sträng bestraffning.

FEMTE PUNKTEN

Tron kräver bön som ett medel för att trygga behov, och eftersom både den mänskliga naturen har ett intensivt begär av det och Gud den Allsmäktige påbjuder det,

قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

"Säg, [Muhammad, till dem som inte vill tro]: Min Herre bekymrar sig inte om er och

den bön som ni försummar [att rikta till Honom]'''', (Koranen, 25:77.) vilket betyder:

Vilken betydelse skulle du ha om du inte bad till Mig? Han befaller också:

أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

"Be till Mig, så skall Jag besvara er [bön]."
(Koranen, 40:60.)

Om du säger: Vi ber ofta, men våra böner accepteras inte. Versen riktar sig och gäller för alla. Den säger att varje bön besvaras.

Svaret: Att svara är en sak, att acceptera är något helt annat. Varje bön besvaras, men dess acceptans och exakt vad som söktes är beroende på den allsmäktige Guds vishet.

Till exempel, om ett sjukt barn säger till läkaren: "Doktor! Doktor!", och han svarar: "Här är jag, vad vill du?", och barnet säger: "Ge mig den där medicinen!", så kommer läkaren antingen ge honom exakt vad han ber om eller något bättre och mer fördelaktigt för honom. Eller om läkaren vet att just den medicinen är skadlig för barnets sjukdom så kommer han/hon inte ge barnet något.

Eftersom Gud den allmäktige således är allnärvarande och allseende, svarar Han på Hans tjänares bön. Genom Sin närvaro och Sitt svar, förvandlar Han ensamhetens och avskildhetens övergivenhet till förtrolighet. Men Han gör detta inte i enlighet med människans nyckfulla och påträngande krav, utan i enlighet med Gudomlig visdom; Han ger antingen vad som eftersöks eller bättre än det, eller ingenting alls.

Bön är dessutom en form av tjänande och tjänandets frukter tillhör livet efter detta.

De mål som tillhör denna värld är knutna till en särskild sorts tid för bön och tjänande. Till exempel, att be för regn är en form av tjänande

Torka är tidpunkten för sådan sorts tjänande. Tjänande och bön av detta slag är inte till för att frambringa regn. Om de enbart utförs av den avsikten är de inte värda att accepteras, då de inte är uppriktig tjänande. Solnedgång är tidpunkten för aftonbön.

Sol och månförmörkelser är tidpunkterna för två särskilda böner som kallas för-

mörkelsebön och månförmörkelsebön. Det vill säga, genom beslöjandet av de två lysande tecknen på natt och dag tillkännages Guds väldighet, så Gud den allsmäktige kallar sina tjänare till ett slags tjänande vid de tidpunkterna. Bönerna ges inte för att solen och månen ska visas vars framträdande och hur länge förmörkelsen kommer att bestå ändå har räknats ut av astronomer.

På precis samma sätt är torka tidpunkten att be för regn, och inträffande av katastrofer och åsamkande av skadliga saker tidpunkter för särskild åkallelse när människan inser sin maktlöshet och genom sin bön och vädjan söker tillflykt till Den som besitter den absoluta makten. Även om katastroferna inte hävs trots många böner så kan man inte säga att de inte accepterades. Man bör snarare säga att tiden för bönen inte ännu är över. Om Gud den allsmäktige genom Sin nåd och frikostighet upphäver katastrofen, ljus över ljus, då tiden för den bönen är över och klar. Det vill säga att bönen är hemligheten bakom tjänandet och tjänandet är bara till Gud.

Människan bör endast erkänna sin maktlöshet och ta sin tillflykt hos Honom genom bön och inte ingripa i Hans herravälde. Hon bör lämna vidtagande av åtgärder till Honom och förlita sig på Hans visdom, inte anklaga Hans barmhärtighet.

Vad som i själva verket fastställs av Koranens tydliga verser är att, precis som alla skapelser ger sina egna särskilda förhållanden och tjänande är det bönen som leder till den Gudomliga domstolen från hela universum.

Detta sker antingen med den medfödda förmågans tunga, som växters och djurs böner, genom vilken de söker sina former från Givaren av allt och för att visa och manifestera Hans namn. Eller så sker det genom det medfödda behovets tunga. Dessa är åkallelser för alla sina grundläggande behov – som ligger bortom ens förmåga att skaffa – som ges av levande skapelser. Genom denna tunga söker levande skapelser särskilt det från den Absolut Generöse som ger dem möjlighet att fortsätta sina liv, såsom någon sorts näring. Eller så sker det genom nödlägets tunga, genom vilken alla

skapelser med själ som befinner sig i en svår eller besvärlig situation ger åkallelse och söker akut tillflykt hos en okänd Beskyddare. Ja, de vänder sig till den Allmedkännande Upprätthållaren. Om inget står i vägen så accepteras alltid dessa tre typer av åkallelser.

Den fjärde sortens bön är den mest kända, det är vår bön. Även denna är av två slag: en är genom handling och uppförande och den andra, verbal och genom hjärtat.

Till exempel är aktiv bön att utföra goda gärningar. Att samla ihop orsaker är inte att skapa verkan utan att genom handlingar anta en acceptabel position för att söka verkan hos Gud den Allsmäktige. Att ploga ett fält är att knacka på till barmhärtighetens skatt. Eftersom denna typ av aktiv åkallelse är riktad mot Den Mest Generöses Namn och titel så är det sannolikt att den accepteras i de allra flesta fall.

Den andra sorten är att be verbalt och med hjärtat. Det är att söka vissa önskemål som handen inte kan nå. Den viktigaste aspekten, det vackraste målet, den

ljuvligaste frukten av det är: "Den som ber vet att det finns Någon som hör önskemålen i dennes hjärta, Vars hand kan nå allt, som kan åstadkomma var och en av dennes önskningar, som har medlidande med dennes maktlöshet och besvarar dennes fattigdom."

O maktlösa, behövande människa! Försumma inte ett medel som bön, som är nyckeln till barmhärtighetens skatt och till en outtömlig styrka. Klamra dig fast vid det! Stig till den högsta dimensionen av mänskligheten! Omfatta som en kung alla universums böner i dina böner.

سَـأَلْنَاكَ يَا كَافُّ الْبُؤْسِ "Dig anropar vi om hjälp,"

som en tjänare som omfattar allt i och alla och en företrädare som representerar hela universum, som en kung! och bli universums underbara skapelse.

ANDRA KAPITLET

Inklusive fem anmärkningar med avseende på människans lycka och olycka

[Eftersom människan har skapats i det mest utmärkta skicket och har givits de mest omfattande av förmågor, har hon kastats in i en arena av prövning och granskning i vilken hon kan stiga eller falla i ställning, rang och grad från lägre än de lägsta till högre än de högsta, från jorden till himmelen och från minimala partiklar till solen. Hon har sänts till denna värld som ett maktmirakel och skapelseresultat och ett konstunderverk inför vilken två vägar har öppnats som antingen leder till oändlig uppstigning eller oändlig nedstigning.

Vi ska förklara människans strålande framsteg och tillbakagång i fem 'Anmärkningar'.]

FÖRSTA ANMÄRKNINGEN

Människan är i behov av alla de många olika sorters skapelser som finns i universum och är förenad med dem. Hennes behov sprider sig till varje del av världen, och hennes önskningar sträcker sig till evigheten. Såsom hon vill ha en blomma vill hon även ha våren. Såsom hon önskar en trädgård önskar hon även det eviga Paradiset. Såsom hon längtar efter att se en vän längtar hon även efter att se den Allsköna. Precis som man måste öppna dörren till en plats för att besöka en någon älskar som bor någon annanstans, är man i behov av att sin älskades dörr öppnas för en, så även för att besöka de nittionio procent av sina vänner som rest till Barzakh och räddas från evig separation, han behöver söka sin tillflykt till den Allsmäktige. För det är Han som kommer att stänga dörren till denna stora värld och öppna dörren till livet efter detta, som är en uppvisning av underverk, ta bort denna värld och upprätta livet efter detta i dess ställe.

För människan behöver tjäna det enda sanna, Den i Vars hand alltings tyglar finns, hos Vem alla skatter finns, Den som ser allt och är närvarande överallt, Den som är bortom plats, befriad från maktlöshet, fri från fel och bortom alla defekter; en Allmäktig Härlighet, en Allmedkännande Skönhet en Allvis Fullkomlighet.

För det är bara Han som har oändlig makt och omfattande kunskap som kan verkställa människans oändliga behov. Därför är Han den enda som är värd att tjänas.

O människa, om du bara tjänar Honom, kommer du att förtjäna en plats överlägsen alla skapelser. Men om du håller tillbaka från detta tjänande av Honom, kommer du att bli en förödmjukad slav till vanmäktiga skapelser. Om du förlitar dig på ditt ego och din egen kraft samt överger tilliten och bönen till Gud, avviker till högmod och skryt, då kommer du att falla lägre än en myra eller ett bi och bli svagare än en spindel eller en fluga när det gäller godhet och skapelse. Du kommer att bli tyngre än ett berg när det

gäller ondska och förstörelse, och mer skadlig än pesten.

Ja, O människa! Du har två aspekter: den ena är skapelse, existens, godhet, positivitet och att handla fritt. Den andra aspekten är förstörelse, icke-existens, ondska, negativitet och att påverkas av andras handlingar. När det gäller den första aspekten är du lägre än ett bi eller sparv och svagare än en spindel eller fluga. När det däremot gäller den andra aspekten överträffar du bergen, jorden och himlen. Du kan bära en börda inför vilken de uttrycker sin maktlöshet och antar en sfär mer omfattande och mer vidsträckt än dem. För när du skapar och gör gott, kan du göra så endast i den omfattningen av din egen kraft och styrka och till den grad din hand kan nå. Men när du handlar med ond avsikt och med avsikt att förstöra ökar ondskan och din förstörelse sprids.

Till exempel är förnekande av ondska och en förstörelse att inte bekräfta det som är rätt. Men den ondskan omfattar förolämpning av hela universum, nedvärdering av Guds Namn och smädelse av hela mänskligheten. För dessa skapelser

har upphöjda positioner och viktiga plikter. De är Guds skrivelser, Guds avspeglingar och Guds tjänstemän. Förnekanden avfärdar å andra sidan dem från deras position av att vara avspeglingar, tjänstemän med plikter och bärare av mening, samt reducerar dem till samma nivå som meningslöshet och slumpens leksaker. Genom dödens och separationens förstörelse sänker det dem till graden av snabbt ruttnande kortlivad materia som saknar all betydelse och värde, till ingenting. Samtidigt som hon genom förnekelse förolämpar Guds Namn som kan ses i inskriptionerna, manifestationerna och skönheten i universum. Hon kastar mänskligheten som är överlägsen jorden, himmelen och bergen, och som har blivit överlägsen änglarna och blivit Guds kalif på jorden genom att få Guds Namn som är bortom fel och defekt, till en position mer förödmjukad och svagare, mer maktlös och behövande än det lägst stående djuret och sänker den till en kaotisk, snabbt förfallande billig skylts nivå.

I korthet: När det gäller förstörelse och ondska, kan själar som är styrda av

djuriska begär begå obegränsade brott, men när det gäller kreativitet och godhet är dess makt ytterst liten och ofullständig. Ja, de kan förstöra ett hus på en dag, men på hundra dagar inte bygga ett. Men om själen avstår från egoism och söker godhet och existens med Guds hjälp, avstår från ondska och förstörelse samt förlitar sig på själen och söker förlåtelse, blir en sann tjänare, då uppenbaras innebörden av versen,

يُيَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ

"I stället för deras dåliga handlingar skall Gud sätta goda handlingar." (Koranen, 25:70.)

Obegränsade förmågor till ondska kommer att omvandlas till en obegränsad förmåga till godhet. Det kommer att få värdet av det mest utmärkta av skapelsen och stiga högre än de högsta.

Ovise människa! Se Gud den Allsmäktiges frikostighet och generositet! Trots att det är regel att värdera en ondska som tusen och en enda god gärning som en eller ingen alls, värderar Han en enda ond gärning som en, och en enda god gärning som tio, och ibland som sjuttio

eller sju hundra, eller till och med ibland sju tusen. Du kommer också från denna anmärkning förstå att sändas till Helvetet, som är så fruktansvärt, är straff för dådet och ren rättvisa, att skickas till Paradiset är samtidigt ren generositet.

ANDRA ANMÄRKNINGEN

Människan har två ansikten: ett, som rör hennes ego, som tittar mot livet i denna värld. Den andra, som rör tjänande och tjänande till Gud, tittar mot evigt liv. När det gäller det första ansiktet är det en eländig skapelse vars kapital endast består av följande: av vilja har hon endast en partiell förmåga att välja som ett hår; av makt, är det en svag förmåga att inhämta, av livet, en snabbt döende låga; av en livslängd, en flyktigt kort tid; och av existens en snabbt sönderfallande liten kropp. Tillsammans med detta är hon en ömtålig, svag individ av de oräkneliga individerna av oräkneliga variationer av skapelser spridda genom nivåerna i universums dimensioner.

När det gäller det andra ansiktet och i synnerhet dess maktlöshet och fattigdom,

som är vänt mot tjänande, har människan en verkligt stor bredd och betydelse. För den Allvise Skaparen har i människans natur tagit med en oändligt stor maktlöshet och gränslös stor fattigdom, så att hon kan vara en omfattande avspegling innehållande oräkneliga manifestationer av en Allmäktig och Medlidsam Vars makt är oändlig, en Allgenerös Allrik Vars rikedom är gränslös.

I själva verket liknar människan ett frö. Detta frö har givits betydande immateriella delar genom Gudomlig makt och ett subtilt, värdefullt program av Gudomlig bestämning, så att det kan fungera under marken och som kommer från den snäva världen in i luftens vida värld, för att med tungan be Skaparen om rätten att bli ett träd, hitta en perfektion som är värdig det.

Om fröet, på grund av dålig temperatur, använder immateriella delar som givits i tilldragandet av skadliga ämnen i marken, kommer det inom kort ruttna och förmultna i den snäva platsen utan nytta. Men om detta frö rättar sig efter skapelsens befallning,

فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَى

"HELT VISST är det Gud som låter fröna och fruktkärnorna klyvas..." (Koranen, 6:95.) och utnyttjar väl dessa immateriella delar, det stiger upp från denna snäva värld, och genom att bli ett stort fruktbärande träd, kommer dess lilla speciella verklighet och dess själ ta form av en omfattande universell verklighet.

Likaså har betydande delar och värdefulla program deponerats i människans natur genom Gudomlig makt och bestämmande. Om en människa använder dessa immateriella delar på önskemål av hennes själ och för mindre njutningar under jorden av det världsliga livet, inom de snäva gränserna för denna jordiska värld, kommer hon att förmultna och brytas ned mitt i svårigheterna av ett kort liv, på en begränsad plats som det förruttnande fröet och lägga ansvaret på hennes olyckliga själ, sedan avvika från denna värld.

Om hon däremot vårdar fröet av sina förmågor med vatten i form av Islam och trons ljus under jorden av tjänande till

Gud, rättar sig efter Koranens befallningar, och vänder sina förmågor mot sina sanna mål, kommer de att producera grenar och knoppar i Alam al-mithal (liknelsernas värld) och Barzakh; kommer hon att bli ett frö av stort värde och en lysande maskin innehållande delar av ett evigt träd och permanent sanning som kommer att vara ett medel till oräkneliga fullkomligheter och gåvor i Paradiset. Och hon kommer att bli en välsignad och lysande frukt i universums träd.

Ja, verkliga framsteg är att vända hjärtats, själens, intellektets, och till och med fantasins ansikten och andra subtila förmågor som ges människan mot evigt liv och att ägna sig åt tjänande genom plikter som alla har ett speciellt värde. Framsteg är inte det som vilseledda personer föreställde sig, att störta in i livet av denna värld i alla dess små detaljer och för att uppleva alla slags njutning även den simplaste och att använda alla sina subtila förmågor, hjärtat och intellektet för sina djuriska begär, detta är inte framsteg, det är nedgång.

Detta såg jag såg i en vision som beskrivs i följande jämförelse:

Jag gick in i en stor stad när jag tittade och såg att det var fullt av stora palats. Vid dörrarna av några av dessa palats pågick det festliga aktiviteter som ett lysande skådespel; det fångade och höll allas uppmärksamhet och underhöll dem. Jag tittade noga och såg att herren till ett sådant palats hade kommit till dörren, han lekte med en hund och bistod i de festliga aktiviteterna. Damerna ägnade sig åt att vackert tala ouppfostrade ungdomar till rätta. Vuxna flickor organiserade barnens lekar. Och en portvakt hade tagit på sig att styra upp de andra. Jag insåg då att insidan av det enorma palatset var helt tomt. Dess förfinade funktion förblev obrukad. Moralen hos dess invånare hade försämrats så att de hade tagit på sig dessa roller vid dörren.

Jag gick vidare tills jag kom till ett annat stort palats. Jag såg att det fanns en trogen hund utsträckt vid dörren och en sträng och tystlåten dörrvakt, det såg slätstruket ut. Jag blev nyfiken: varför var det andra som det var och detta palats så här? Jag

gick in. Då såg jag att insidan var mycket muntrare. I lägenhet efter lägenhet var palatsets folk upptagna med sina olika förfinade plikter. Männen i den första lägenheten övervakade administrationen och driften av palatset. I lägenheten över undervisade flickorna barnen. Över var damerna upptagna med konst och vackra broderier. Och på den översta våningen utbytte palatsets herre nyheter med kungen, och var upptagen med sina egna upphöjda plikter i syfte att bibehålla folkets lugn och sina egna färdigheter och framsteg. De stoppade mig inte eftersom jag inte var synlig för dem och jag kunde fritt vandra runt. Sen kom jag ut och såg mig omkring: överallt i staden fanns dessa två palats. Jag frågade om detta och de sa: "De palats där det pågår festliga aktiviteter vid dörren och vars insidor är tomma tillhör de främsta av förnekarna och vilseledda personer. De andra tillhör hederliga framstående muslimer." Sedan i ena hörnet fann jag ett palats där det stod skrivet "Said". Jag blev nyfiken. Jag tittade närmare och tyckte jag såg min bild på det. Jag skrek i yttersta förvirring, tog mig samman och vaknade.

Och nu ska jag tolka denna vision för dig. Må Gud göra så att det leder till något gott.

Staden var människans sociala liv och staden av människans civilisation. Var och en av palatsen var en människa. Folket i palatsen var subtila förmågor hos människor, såsom ögon, öron, hjärta, inre hjärta, själen, intellektet och sådant som själen och nyckfullhet, samt krafter som lust och ilska. Var och en av människans förmågor har olika skyldigheter att tjäna, samt olika nöjen och smärtor. Själen och nyckfullheten, samt lustens och ilskans kraft kan liknas vid dörrvakten och hunden. Att således göra så att de förhöjda subtila förmågorna omfattas av själen och nyckfullheten, samt göra så att de glömmar sina grundläggande uppgifter är absolut nedgång och inte framsteg. Du kan tolka resten själv.

TREDJE ANMÄRKNINGEN

När det gäller människans handlingar och gärningar samt hennes arbete så är människan ett svagt djur, en maktlös skapelse. Omfattningen av hennes makt i

fråga om ägande och förfogande är i detta avseende så liten att den inte är större än hennes hand kan nå. Tamdjur, vars tyglar har givits till människan, har vart och ett även tagit en del av hennes svaghet, maktlöshet och lathet, så att om de jämförs med sina vilda motsvarigheter uppenbaras en stor skillnad. (Som tama getter och nötkreatur och vilda getter och nötkreatur). Men när det gäller passivitet, acceptans, bön och ifrågasättande är människan en ärad resenär i detta världens vandrарhem. Hon är gäst hos En så generös att obegränsade skatter av barmhärtighet har öppnats för henne och oräkneliga unika skapelser och tjänare underkuvats henne. Och en sfär så stor har förberetts för gästens, rekreation, nöjen och nytta att halva dess diameter är lika lång och bred som fantasin.

Om människan således förlitar sig på sitt ego och gör det världsliga livet till sitt mål, försöker smaka på tillfälliga njutningar samtidigt som hon kämpar för sitt uppehälle, kommer hon drunkna i en extremt begränsad sfär och skiljas från detta livet. Alla delar, system och känslor som givits henne kommer att vittna mot

henne vid uppståndelsen och väcka talan mot henne. Om hon däremot vet sig vara en gäst och tillbringar huvuddelen av sitt liv inom ramen för det som tillåts av Den Generöse hos Vem hon är gäst, kommer hon att sträva efter ett långt, evigt liv inom en bred sfär, för att sedan ta sin vila i lugn och ro. Och senare kan hon stiga högre än de högsta. Dessutom kommer alla delar och system som givits människan att vara nöjda med henne och vittna till förmån för henne i livet efter detta.

Alla underbara förmågor som givits till människan är kanske inte till för detta obetydliga världsliga liv, utan för ett evigt liv av stor betydelse. För om vi jämför människan med djuren, ser vi att människan är mycket rik med avseende på förmågor och delar, hundra gånger mer än djuren. Men i det världsliga livets nöjen och djuriska liv faller hon hundra gånger lägre. För varje njutning hon får bär spår av tusentals smärtor. Smärtorna i det förflutna och farhågor om framtiden och smärtan vid varje njutning förstör nöjet som man får från dem, och lämnar ett spår i njutningen. Men djur är inte så. De får njutning utan smärtor. De tar njutningen

utan sorg. Varken sorgen från det förflutna förorsakar dem lidande, inte heller framtidens farhågor ger dem ångest. De lever fridfullt och tackar sin Skapare.

Detta innebär att om människan, som skapats i det mest utmärkta skick bara riktar sina tankar till livet på denna värld, faller hon hundra gånger lägre än en skapelse såsom en sparv, trots att hon är hundra gånger högre än djuren. Jag har förklarat detta faktum på ett annat ställe med hjälp av en jämförelse. Det har att göra med detta så jag upprepar det här. Så här var det: en man gav en av sina tjänare tio guldmynt och sade till honom att skaffa en kostym gjord i ett speciellt tyg. Sedan till en annan gav han tusen guldmynt och lade i tjänarens ficka en lapp på vilken vissa saker skrevs, och skickade honom till en marknad. Den första tjänaren köpte en utmärkt kostym av finaste tyg för de tio guldmynten. Medan den andre tjänaren inte använde sitt huvud, tittande på den första tjänaren utan att läsa lappen med anteckningarna i sin ficka gav han de tusen guldmynten till en butiksinnehavare och frågade efter en kostym. Den oärlige affärsinnehavaren

gav honom en kostym av den värsta kvalitén. Sedan återvände den oturlige tjänaren till sin herre och fick en sträng tillrättavisning och ett fruktansvärt straff.

Således kommer även den mest ointelligenta att de förstå att tusen guldmynt som gavs till den andre tjänaren inte skulle användas för att köpa en kostym, men för ett viktigt köp. På precis samma sätt har alla materiella delar och subtila förmågorna hos människan expanderats hundra gånger mer än de för djuren. Betrakta till exempel förmågor och delar som människans ögon, som kan urskilja alla grader av skönhet, och hennes smaksinne, som kan skilja alla sorters smaker på livsmedel, och hennes sinne, som kan tränga in i alla verklighetens minsta detaljer, och hennes hjärta, som längtar efter all slags fullkomlighet, och betrakta sedan de extremt enkla delarna hos djuret som endast har utvecklat en eller två grader. Det är bara den skillnaden, att bland djuren kan en del som har en speciell funktion, unik för en speciell art utvecklas mer. Men denna utveckling är speciell.

Hemligheten bakom människans rikedom när det gäller förmågor är detta: på grund av klokheten och tanken har människans sinnen och känslor utvecklats kraftigt och expanderat. Och flertalet känslor har kommit till stånd på grund av mångfalden i hennes behov. Och hennes sinnen har blivit oerhört varierande. Och på grund av hennes omfattande natur så har begär dykt upp och vänt sig mot flera mål. Och eftersom hon har många uppgifter på grund av sin natur, har hennes delar och förmågor expanderat kraftigt. Och eftersom hon har skapats med en natur kapabel att utföra alla slags tjänande, har hon fått förmågor som omfamnar alla av fullkomlighetens frön.

Således har denna stora rikedom av förmågor och kapital inte givits för att sörja för detta tillfälliga världsliga liv. Människans grundläggande uppgift är att utföra sina plikter och oändliga mål och erkänna sin maktlöshet, fattigdom och fel i tjänandet; och observera skapelsernas tjänande med ett universellt öga och att vittna till det, och se de tillfällen då den Barmhärtige hjälper, att prisa; och betrakta den Gudomliga maktens mirakel i

skapelserna, att begrunda dem som objekt från vilka lärdomar kan dras.

O människa som dyrkar denna värld, är älskare av det världsliga livet, och inte känner till att människan är skapad i bästa skick. Gamla Said såg verkligheten en vision i det världsliga livet. Det förvandlade honom till den Nya Said. Lyssna du också på den i form av en jämförelse:

Jag såg att jag var en resenär och skulle på en lång resa, det vill säga, jag skickades. Min herre gav mig successivt lite av de pengar från de sextio guldmynt han tilldelade mig. Jag tog dem och kom till ett vandrarhem där det fanns nöjen av alla slag. På en natt i detta vandrarhem använde jag tio guldmynt på spel, nöjen och berömmelsens åtnjutande. På morgonen hade jag inga pengar kvar. Dessutom hade jag inte gjort några affärer eller köpt någon vara till den plats jag var på väg. Allt som återstod till mig från pengarna var synd och smärta, och från nöjena, sår och sorg. Medan jag var i detta sorgliga skick dök en man plötsligt upp. Han sade till mig:

“Du har slösat bort hela ditt kapital och förtjänar bestraffning. Du kommer att

färdas till din destination ruinerad och med händerna tomma. Men om du har något förstånd är dörren till omvändelse öppen. När du får de femton guldmynten som du har kvar, behåll hälften av dem som reserv. Det vill säga, skaffa det som är nödvändigt för dig på den plats du ska till.”

Jag såg att min själ inte höll med om detta.

Så han sade: “En tredjedel då.”

Min själ hörsammade fortfarande honom inte.

Då sade han: “En fjärdedel.”

Min själ kunde inte ge upp de vanor som jag var beroende av, så mannen vände mig ilsket ryggen och gick

Plötsligt ändrades scenen. Jag var på ett tåg i en tunnel som färdades snabbt nedåt. Jag blev skräckslagen. Men vad kunde jag göra, det fanns ingen utväg någonstans. Konstigt nog dök attraktiva blommor och lockande frukter på båda sidorna av tåget. Och jag, som den dåraktige och oerfarne, såg på dem och sträckte ut min hand, försökte plocka dem. Men de var täckta med taggar och när jag rörde dem rev de i

mina händer och jag började blöda. Med tågets rörelse revs mina händer sönder när jag skiljdes från taggarna. Det kostade mig mycket. Plötsligt sade en konduktör till mig:

“Ge mig fem *kurush* och jag ska ge dig så mycket av blommorna och frukterna du vill ha. Istället för fem *kurush* har du orsakat förlust för hundra *kurush* genom att dina händer revs sönder. Det finns också ett straff, du kan inte plocka dem utan tillstånd.” I nöd stack jag huvudet genom fönstret och sträckte mig framåt för att se när tunneln skulle sluta. Jag såg att i stället för tunnelns ingång fanns otaliga hål. Folk kastades in i dem från det långa tåget. Jag såg ett hål mitt emot mig. På vardera sidan av den fanns en gravsten. Jag tittade nyfiket. Jag såg att på en av gravstenarna var skrivet namnet Said. Sorgsen och med häpnad utbrast jag: “Ack!”. Då hörde jag plötsligt rösten på mannen som hade gett mig råd vid vandrарhemmets dörr. Han frågade:

“Har du tagit ditt förnuft tillfånga?”

Jag svarade: “Ja, men det är för sent nu.”

Så sade han: "Omvänd er och lägg din förtröstan i Gud."

Jag svarade att jag skulle. Sedan vaknade jag och såg mig själv som den Nya Said, den Gamla Said hade försvunnit.

Så, det var min vision. Må Gud göra så att det leder till något gott! Jag ska tolka en eller två delar av den, sedan kan du tolka resten själv.

Resan var den resan som går från Andevärlden, genom moderns mage, ungdomen, ålderdomen, graven, Barzakh, uppståndelsen och bron Sirat mot evigheten. De sextio guldmynten var de sextio levnadsåren. Jag förmodar att jag såg visionen när jag var fyrtiofem år gammal. Jag kan inte garantera det men en uppriktig student av den Allvise Koranen rådde mig att spendera hälften av de femton som återstod mig på livet efter detta. Vandrарhemmet var för mig Istanbul. Tåget var tiden, och varje år en vagn. När det gäller tunneln var det livet i denna värld. De taggiga blommorna och frukterna var otillåtna njutningar och förbjudna nöjen som orsakar smärta medan man ger efter för dem samtidigt

som man tänker att det ska gå över, och vid separation sönderslitet hjärta, vilket får det att blöda. De orsakade också att ett straff tillfogades. Konduktören på tåget sa åt mig att ge honom fem kurush så att han kunde ge mig så många jag ville ha. Innebörden av detta är följande: de nöjen och njutningar en människa får genom en berättigad strävan inom ramen för vad som är lagligt är för henne tillräckliga. Inget behov återstår för att göra något olagligt. Du kan tolka resten själv.

FJÄRDE ANMÄRKNINGEN

Människan kan liknas vid ett ömtåligt och bortskämt barn i universum. Det finns en stor styrka in hennes svaghet och en stor kraft i hennes maktlöshet. För det är genom styrkan av hennes svaghet och kraften i hennes maktlöshet som skapelser har underkastats henne. Om människan förstår sin svaghet och ber verbalt, samt genom tillstånd och uppförande, och erkänner sin maktlöshet och söker hjälp, eftersom hon har tackat genom att uppvisa dessa, uppnår hon sina mål och hennes önskningar underkastas henne på

ett sätt som vida överstiger vad hon skulle uppnå av egen makt. Men ibland tillskriver hon felaktigt till sin egen kraft de önskningsar som givits henne genom sitt handlande. Exempelvis orsakar styrkan i svagheten hos en kyckling, hönan att attackera ett lejon. Och dess nyfödda lejonunge underkastar sig den vilda och hungriga lejoninnan, vilket lämnar mamman hungrig och ungen mätt. Se denna styrka i svagheten och manifestationen av Gudomlig barmhärtighet, som är värt att beakta! Precis som ett barn genom gråt, bedjan eller att se olycklig ut underkuvar sig de starka, och är framgångsrik i att få vad denne vill som denne inte skulle få en tusendel av med tusen gånger av sin egen styrka. Det vill säga, eftersom svaghet och maktlöshet väcker medlidande och en känsla av skydd mot denne, kan barnet underordna hjältar till sig själv med sitt lilla finger. Om nu ett sådant barn med dåraktigt högmod förnekar medkänsla och anklagar skyddet genom att säga "Jag underkastar mig dem med min egen styrka", kommer naturligtvis barnet tillrättavisas.

På samma sätt som Krösus säger:

إِنَّمَا أُوتِيْتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ

"Det [jag säger] har jag fått tack vare mina kunskaper [och min klokhet]" (Koranen, 28:78.)
det vill säga, "Jag fick detta genom mina egna kunskaper och min egen makt" och visar otacksamhet genom att förneka Skaparens barmhärtighet och anklagar Hans visdom, kommer denne naturligtvis förtjäna ett bestraffande slag.

Detta innebär att människans dominans och mänskliga framsteg och civilisationens förvärv har underkastats henne, inte genom att hon har lockat till sig dessa, erövrat dessa eller genom strid, utan på grund av hennes svaghet, hon har fått hjälp på grund av sin maktlöshet. De har givits till henne på grund av hennes fattigdom. Hon har inspirerats om dem på grund av sin okunnighet, de har givits till henne på grund av hennes behov. Och orsaken till hennes dominans är inte styrka och kunskapens makt, utan medkänsla och Guds barmhärtighet och nåd och Guds visdom: dessa har underkastat henne tingen. Ja, vad kläder den människa, som besegras av ohyra som ögonlösa skorpioner och benlösa ormar,

silket från en liten mask och hon matas med honung från en giftig insekt, det är inte hennes egen makt utan det är underkastelse till Upprätthållaren och skänkandet från den Mest Barmhärtige som är frukten av hennes svaghet.

O människa! Eftersom verkligheten är sådan, ge upp arrogans och egoism. Med hjälpsökandets tunga tillkännage din maktlöshet och svaghet framför den Gudomliga domstolen, och med den enträgna bödens och åkallelsens tunga, din fattigdom och ditt behov. Visa att du är Hans tjänare. Säg följande och stig i grad:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

"Vi behöver ingen annan hjälpare än Gud. Var finns en mäktigare beskyddare." (Koranen, 3:173)

Dessutom, säg inte: "Jag är ingenting. Vilken betydelse har jag att universum avsiktligt skulle underkastas mig av den Allvise och jag skulle krävas på en allomfattande prisning?" Eftersom du helt säkert är ingenting med hänsyn till din själ och form, men med tanke på din uppgift och rang, är du en åskådare till detta majestätiska universum, en vältalig,

artikulerad tunga av dessa skapelser, så full av visdom, en skarpsinnig läsare av denna universums bok, en övervakare av dessa skapelser full av förundran av deras förhärliganden, och som en förman full av respekt till alla dessa varelser som tjänar Gud.

Full av förundran av deras förhärlicanden, och som en förman av dessa varelser full av respekt.

Ja, O människa! Med avseende på din biologiska tillvaro och djuriska själ är du en döv partikel, obetydlig individ, en fattig skapelse, ett svagt djur, som, kastas på enorma vågor av en flod av skapelser och går ur tiden. Men du som är uppfostrad med Islam som har upplysts med trons ljus som innefattar ljuset till kärleken till Gud och är avseende mänsklighet en sultan inom tjänandet, allomfattande i din individualitet, en hel värld i din litenhet, beskyddare av ett stort område i din obetydlighet kan säga: "Min barmhärtiga Herre har gjort världentill ett hus för mig, månen och solen till lampor, våren till en bukett rosor, sommaren till ett bord av näring, djuren till mina tjänare

och växterna dekorerande inredning till mitt hus.”

För att sammanfatta: Om du lyssnar till din själ och Satan, kommer du att falla lägre än de lägsta. Men om du Lyssnar på sanningen och Koranen, kommer du att stiga högre än de högsta och bli en utmärkt skapelse i universum.

FEMTE ANMÄRKNINGEN

Människan har sänts till denna värld som en tjänare och gäst, och har givits förmågor av stor betydelse. Och hon har fått viktiga uppgifter i enlighet med dessa förmågor. För att använda människan till och fullgöra dessa mål och plikter, har hon kraftigt uppmuntrats och allvarligt hotats. Vi skall här sammanfatta grunderna för människans plikter för tjänandet som vi har förklarat utförligen på annat håll, så att mysteriet om ”människans skapelse i bästa skick” kan förstås. Vid uppkomsten till universum skall människan tjäna Gud på två olika sätt. Den ena är att på avstånd fundera på skapelserna. Den andra är att be direkt i Hans närvaro.

Första aspekten: Det är att undergivet betrakta den Gudomliga suveräniteten som uppenbaras i universum och att beakta dess fullkomlighet och dygder i förundran. Sedan att vägleda de magnifika skapelserna som består av Guds Namn och visa de mot varandra. Sedan att värdera kvintessen i Guds Namn, som var och en är en oändligt skatt, med intellektet och uppskatta det hjärtligt. Då är det att studera och begrunda i förundran himlen och jordens blad och skapelserna som är sidor i en bok skriven med maktens penna. Sedan beskåda i beundran i en bok skriven med maktens penna och skapelsernas utsmyckning och subtila konstverk, det är att älska deras allsköna Skapare, och att längta efter att stiga upp till närvaron av deras fullkomliga Skapare och ta emot Hans gillande.

Andra aspekten: Detta är närvarons och tilltalningens post. Här övergår man från arbetet till tillverkaren. Hon ser att Skaparen av allt skönt vill tillkännage och bekanta Sig genom miraklen i Sin konst, och hon svarar med kunskap och tro. Sedan ser hon att Upprätthållaren vill göra Sig älskad genom de sköna frukterna av

Sin barmhärtighet och hon gör sig älskad genom att bara älska och tjäna Skaparen.

Sedan ser hon att en generös Givare närar henne materiellt och immateriellt med fröjdens gåvor och i gengäld tackar och lovordar människan Honom med sina handlingar, uppförande, ord och så långt hon kan, med sina sinnen och förmågor.

Sedan ser hon att den Allsköna tillkännager Sin oerhördhet och fullkomlighet, härlighet och skönhet avspeglat i dessa skapelser, och riktar uppmärksamma blickar mot dem. Så som svar förklarar hon: "Gud är Stor! Ära vare Gud!", och i ödmjukhet falla ned till marken och underkasta sig i kärlek och förundran.

Sedan ser hon att innehavaren av oändliga rikedomar visar upp Sina oändliga rikedomar och skatter under en absolut frikostighet. Så som svar, för att upphöja och prisa Honom, bönfaller hon och ber om dessa genom att uttrycka sitt fullkomliga behov.

Sedan ser hon att den Allhärlige Skaparen har skapat jordens yta som en utställning och där alla Hans antika konstverk visas. Så som svar utbrister hon

i uppskattning: "Vilka underverk Gud har önskat!" och i beundran: "Vilka välsignelser Gud har skapat!" och i förundran: "Ära vare Gud!" och i häpnad: "Gud är Stor!".

Sedan ser hon den Enda Enheten med ett enhetligt sigill märka alla skapelser i universum med Sin oefterhärmliga signatur, och med Sinastämplor, signetringar och monogram särskilda för Honom; har han ingraverat tecken på Sin enhet, och placerat en enhetens fana i varje region i världen, Han tillkännager Sitt herravälde. Och hon svarar med samtycke, tro, enighet, absolut säkerhet bevittnande och tjänande av Hans enhet.

Genom tjänande och djupt tänkande av detta slag blir hon en sann människa och visar att hon är skapad i det utmärkta skicket. Genom trons gynsamhet blir hon en pålitlig kalif på jorden värdig att bära förtroendet.

O tanklösa människa, skapad i det bästa skicket men som genom missbruk av sin vilja har fallit lägre än de lägsta! Lyssna på mig! I tanklösheten framkallad av ungdomens rus trodde jag, liksom du, att

världen var bra och härlig. När jag sedan vaknade i ålderdomens morgon, såg jag hur ful världens ansikte var som inte var vänd mot livet efter detta, som jag tidigare hade trott vara vacker. För att se detta och se hur vackert det sanna ansiktet var, kan du se de två "skyltarna" i den andra stationen i det Sjuttonde Ordet, och se själv.

Den första skylten avbildar verkligheten i en värld av likgiltiga människor, liksom vilseledda människor, som jag för länge sedan såg genom tanklöshetens slöja, men utan att vara berusad.

Den andra skylten visar verkligheten i en värld av människor med vägledning. Jag lämnade det i den form det var skrivet för länge sedan. Det liknar poesi, men det är det inte...

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

"Stor är Du i Din härlighet! Vi äger ingen annan kunskap än den som Du har gett oss; Du är den Allvetande, den Allvise." (Koranen, 2:32.)

رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي
 وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي يَفْقَهُوا قَوْلِي
 اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الذَّاتِ الْمُحَمَّدِيَّةِ
 اللَّطِيفَةِ الْإِحْدِيَّةِ شَمْسِ سَمَاءِ الْأَسْرَارِ وَ
 مَظْهَرِ الْأَنْوَارِ وَ مَرَكَزِ مَدَارِ الْجَلَالِ وَ قُطْبِ
 فَلَكِ الْجَمَالِ اللَّهُمَّ بِسِرِّهِ لَدَيْكَ وَ بِسِيرِهِ
 إِلَيْكَ آمِنْ خَوْفِي وَ أَقِلْ عُثْرَتِي وَ أَذْهِبْ
 حُزْنِي وَ حِرْصِي وَ كُنْ لِي وَ خُذْنِي إِلَيْكَ
 مِنِّي وَ ارْزُقْنِي الْفَنَاءَ عَنِّي وَ لَا تَجْعَلْنِي مَفْتُونًا
 بِنَفْسِي مَحْجُوبًا بِحِسِّي وَ اكْشِفْ لِي عَنْ كُلِّ
 سِرٍّ مَكْتُومٍ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ
 يَا قَيُّومُ يَا قَيُّومُ وَ ارْحَمْنِي وَ ارْحَمْ رُفَقَائِي وَ
 ارْحَمْ أَهْلَ الْإِيمَانِ وَ الْقُرْآنَ آمِينَ يَا أَرْحَمَ
 الرَّاحِمِينَ يَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ
 وَ آخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

DET TJUGONDE BREVET

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ

بِحَمْدِهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ

وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا

يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ

قَدِيرٌ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ

I Hans namn, prisad vare Han!

"Ingenting finns som inte sjunger Hans lov." (17:44)

"I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtinges namn!"

Det finns ingen Gud, bara Gud, Han är En, Han har ingen partner; Hans är herraväldet, och Honom tillkommer allt lov; Han skänker

*liv, och skänker död, och Han lever och dör inte; allt gott är i Hans händer, och Han är mäktig över alla ting, Och med Honom har allting sitt slut.*¹

[Denna mening som uttrycker Gudomlig enhet, reciteras efter morgon- och kvällsbönerna, har många förtjänster² och har enligt en autentisk berättelse graden av det Största Namnet.³ Den består av elva fraser som alla förmedlar både goda nyheter och en grad av herraväldets enhet (*tevhid-i rubûbiyet*), och en del av storheten och fullkomligheten i Gudomlig enhet från perspektivet av ett Största Namn. För en fullständig förklaring av dessa stora, upphöjda sanningar hänvisas du till andra delar av *Risale-i Nur*, för att uppfylla ett löfte ska vi nu skriva en kort, indexliknande sammanfattning av dessa i två "Stationer" och en "Introduktion."]

¹ Bukhari, Adhan, 155; Tahajjud 21; Muslim, Dhikr, 28, 30, 74, 75, 76; Tirmidhi, Mawaqit, 108.

² Se, Musnad, iv, 60; al-Haythami, *Majma' al-Zawa'id*, x, 107.

³ Se, *Ibn Maja*, Du'a, 9.

Introduktion

Var säker att skapelsens högsta mål och dess viktigaste resultat är tron på Gud. Den högsta rangen inom mänskligheten och högsta graden inom människans fysiska existens är kunskapen om Gud som innefattas av tron på Gud. Den mest strålande lyckan och ljuvligaste gåvan för djinn och människan är kärleken till Gud som finns i kunskapen om Gud. Och den renaste glädjen för den mänskliga själen och den renaste njutningen för människans hjärta är själens hänförelse som finns i Guds kärlek.

Ja, all sann lycka, ren glädje, ljuvligaste gåvor och äkta lycka ligger i kunskapen om Gud och kärleken till Gud; de kan inte vara utan dessa.

Den person som känner och älskar Gud kan få oändliga lycka, gåvor, ljus och vetskap om oändliga mysterier. Medan den som inte riktigt känner och älskar Honom drabbas andligt och fysiskt genom oändligt olycka, smärta och inbillningar. Hur mycket skulle det vara värt om en

sådan ensam, oskyddad, maktlös stackare vore kung med ett fruktlöst liv i den här bedrövliga världen. Alla kan förstå hur övergiven och förbryllad människan är bland den planlösa mänskligheten i denna förvirrande dödliga värld, om hon inte känner till sin Ägare och inte upptäcker sin Herre.

Men om hon upptäcker och lär känna Honom, kommer hon att söka skydd i Hans nåd och förlita sig på Hans makt. Den ödsliga världen kommer att förvandlas till en plats för rekreation och nöje, det kommer att bli en handelsplats för livet efter detta.

Första stationen

Var och en av de elva fraserna i den ovan nämnda meningen som fastställer gudomlig enighet innehåller en god nyhet. Och i de goda nyheterna ligger ett botemedel och i var en av dessa botemedel finns en andlig tillfredsställelse.

DEN FÖRSTA FRASEN: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“Det finns ingen gud utom Gud”

Den mänskliga själen som lider av otaliga behov och är måltavla för ändlösa fiender finner i denna fras en källa till hjälp som öppnar dörren till nådens skatt vilken kommer att verkställa alla dess behov. Medan den å andra sidan hittar ett stöd och en källa till styrka, för frasen tillkännager dess Skapare och det verkliga syftet med tjänandet, som besitter den absoluta makten att trygga den från alla dessa fienders ondska; den visar dess herre, och vem som äger den. Genom att påpeka detta räddar frasen hjärtat från total förödelse och själen från värkande sorg, det garanterar en evig glädje, en evig lycka.

DEN ANDRA FRASEN: وَحْدَهُ

“Han är en”

Denna fras tillkännager följande goda nyheter, som är både helande och en källa till lycka:

Människans själ och hjärta, som står i förbindelse med många av universums skapelser och därför nästan överväldigad i misär och förvirring på grund av denna förbindelse, finner i frasen ”Han är En” en tillflykt och räddning som kommer ta dem från all förvirring och förbryllelse.

Det vill säga, det är som ”Han är En” säger till människan: Gud är En. Slit inte ut dig på andra saker; förnedra inte dig själv och känn tacksamhetsskuld till dem; smickra dem inte och fjäska inte för dem och förödmjuka dig själv. Följ dem inte och gör saker svårt för dig själv. Frukta dem inte och bäva inför dem, för universums Härskare är En. Nyckeln till allting går genom Honom, tyglarna till allt är i hans händer. Allt kommer att lösas med Hans befallning. Om du hittar Honom har du hittat all din önskan och du kommer att

räddas från oändlig tacksamhetsskuld, oräkneliga farhågor.

DEN TREDJE FRASEN: لَا شَرِيكَ لَهُ

“Han har ingen partner”

Precis som i Hans Gudomlighet och i Hans suveränitet har Gud ingen partner, Han är En och kan inte vara många; så Han har även ingen partner i Sitt herravälde och i Sina handlingar och Sitt skapande. Det händer ibland att en Härskare är en, utan någon partner i sin suveränitet, men som ett led sina affärer fungerar hans tjänstemän som hans partners; de hindrar alla från att komma i hans närvaro genom att säga ”Ansök hos oss!”.

Men Gud som är den eviga Härskaren har ingen partner i Sin suveränitet precis som Han inte har något behov av medhjälpare eller partners i verkställandet av Sin makt. Om det inte vore för Hans befallning och vilja, styrka och makt, skulle ingenting kunna påverka varandra. Alla kan vända sig till Honom direkt. Eftersom Han inte har någon partner eller medhjälpare så kan ingen som försöker

vända sig till Honom bli tillsagd: "Stopp! Det är förbjudet att träda i Hans närvaro!"

Denna fras ger därför följande glada besked till den mänskliga själen: den mänskliga själen som uppnått tron kan, utan minsta hinder, motstånd eller störning, i alla lägen, för alla önskemål, när som helst och var som helst träda in i närvaron av den Allsköna och Härlige, med makt och fullkomlighet, den Evige Ägaren av barmhärtighetens skatter, lycksalighetens skatter, och kan lägga fram sina behov. Genom att upptäcka Hans barmhärtighet och förlita sig på Hans makt finner man fullkomlig lätthet och glädje.

DEN FJÄRDE FRASEN: لَهُ الْمُلْكُ

"Hans är herraväldet"

Det vill säga, allting tillhör Honom. När det gäller dig så är du också Hans egendom, Hans tjänare och arbetar på Hans egendom. Denna fras tillkännager följande glädjande och helande nyheter:

O människa! Tro inte att du äger dig själv, för du har ingen kontroll över dig.

Den belastningen är tung. Dessutom kan du inte skydda dig från alla katastrofer eller verkställa dina behov. I vilket fall, lid inte av smärta och plågas inte utan anledning, ägandet tillhör någon annan. Ägaren är både Allsmäktig och Allbarmhärtig, förlita dig på Hans makt och förtala inte Hans nåd! Lägg sorgen bakom dig, var full av glädje! Kasta dina bekymmer och hitta lugnet!

Den säger också: Universum som du älskar och är förbunden med och från dess elände som du påverkas av och inte kan ställa till rätta tillhör den Allsmäktige och Barmhärtige. Så lämna över egendomen till dess Ägare, överlämna den till Honom och lev på så sätt glädjerikt istället för eländigt. Väck Hans glädje, inte Hans stränghet. Han är både Allvis och Allbarmhärtig. Han kan fritt förfoga över Sin egendom och förvalta över den som Han önskar. Närhelst du är i skräck, säg som Ibrahim Hakki: "Låt oss se vad Herren gör; vad Han än gör, är det bäst;" betrakta det utifrån och förena dig inte med de.

DEN FEMTE FRASEN: وَ لَهُ الْحَمْدُ

”Honom tillkommer allt lov”

Lovprisning, berömmande och hyllning är bara till Honom, bara Han är värd det. Det vill säga, gåvorna är Hans, de kommer från Hans skatt och skatten är evig. Denna fras ger därför följande goda nyheter:

O människa! Drabbas inte av lidande och sorg när gåvorna upphör, för barmhärtighetens skatt är oändlig. Älta dig inte över njutningens flyktiga natur och ropa i smärta eftersom gåvans frukt är frukten av gränslös barmhärtighet. Eftersom dess träd är odödligt kan frukten när den är slut ersättas med mer. Om du tacksamt tänker på att det inom gåvans njutning finns en barmhärtig fördel hundra gånger mer lustfylld, så kommer du kunna öka njutningen hundrafalt. Ett äpple som en upphöjd Härskare har gett dig i present innehåller mer njutning än hundra, faktiskt tusen, äpplen, för det är Han som har skänkt den till dig och fått dig att uppleva nöjet i en kunglig förmån. På samma sätt, genom frasen ”Honom tillkommer allt lov” öppnas dörren till en andlig njutning tusen gånger ljuvligare än

gåvan själv. För frasen innebär att ge lovord och tack; det vill säga, att uppfatta givandet av gåvan. Detta i sin tur innebär att erkänna Givaren, som är att reflektera över givandet av gåvan och slutligen fundera över förmånen i Hans medkänsla och Hans fortsatta givande som är värd tusen gånger mer än själva gåvan.

DEN SJÄTTE FRASEN: يُحْيِي “Han skänker liv”

Det vill säga, han skänker liv. Och det är Han som får livet att fortsätta genom dess uppehålle. Han tillhandahåller också livsförnödenheterna. Och det är till Honom som de upphöjda målen i livet tillhör och dess viktiga resultat ser till, och Hans är nittionio av hundra av dess frukter. Således utropar denna fras på detta sätt till den dödliga, maktlösa människan i detta glädjande budskap:

O människa! Gör dig inte besvär med att axla livets tunga bördor. Tänk inte på livets slut och bli bedrövad. Se inte bara dess världsliga och oviktiga frukter och beklaga att du kom till världen. För livsmaskinen i detta kroppsliga skepp tillhör den

Ständigt Levande och Självvuppehållande. Det är Han som tillhandahåller alla dess utgifter och behov. Dessutom har ditt liv ett stort antal mål och resultat, och de tillhör Honom.

Vad beträffar dig är du bara en rorsman på skeppet, gör din plikt, ta lönen och njut av det. Tänk på hur värdefullt livets skepp är och dess nyttor, tänk sedan på hur Generös och Barmhärtig Ägaren till detta skepp är, så gläds och tacka. Förstå att när du utför din plikt med integritet kommer alla resultat skeppet skapar i ett avseende överförs till registret över dina handlingar, att de kommer att trygga ett odödligt liv för dig, kommer att förse dig med evigt liv.

DEN SJUNDE FRASEN: **وَيُمِيتُ**

“Och skänker död”

Han är den som orsakar död. Han friger dig från livets plikter, ändrar din vistelse från denna förgängliga värld och frigör dig från tjänandets bördor. Det vill säga, Han tar dig från ett förgängligt liv till ett odödligt. Denna fras ropar då ut följande till den dödliga djinn och människor:

Här är goda nyheter för dig! Döden är inte avrättning, intighet eller förintelse, inte heller upphörande eller utrotning, inte evig separation eller icke-existens, eller en oförutsedd händelse, det är inte anonym utplåning. Snarare är det som att frigöras av Skaparen som är Allvis och Allmedkännande, det är en förändring av vistelse. Det är som att skickas till evig salighet, till sitt sanna hem. Det är dörren som förenar dig med Barzakh, där du kommer att träffa nittionio procent av dina vänner.

DEN ÅTTONDE FRASEN:

لَا يَمُوتُ وَهُوَ حَيٌّ “Och Han lever och dör inte”

Det vill säga, Besittaren av skönhet, fullkomlighet och frikostighet som är en oändligt överlägsen skönheten, fullkomligheten och frikostigheten som kan ses i universums skapelser, som väcker kärlek, och ett evigt föremål för tjänande, en evigt älskad, en enda manifestation vars skönhet är tillräcklig för att ersätta alla andra att älska, har ett bestående liv före evigheten och efter evigheten – ett liv fritt

från varje spår av upphörande eller flyktighet och befriat från fel, defekter eller ofullkomlighet. Således utropar denna fras för djinn och människan, till alla medvetna skapelser och folket i kärlek och iver:

Här är goda nyheter för dig! Det finns en Evigt Älskad som kommer att bota och binda såren som orsakats dig av otaliga separationer från de du älskar. Eftersom han finns och är odödlig, vad som än händer oroar dig inte över de andra. Vidare så är skönheten, godheten, generositeten och fullkomligheten som kan ses i dem, kanske är orsaken till din kärlek, passerande genom många slöjor, skuggan av den blekaste av skuggor manifestationen av den Ständigt Bestående Älskades ständigt beståendes skönhet. Sörj inte för deras försvinnande, för de är en sorts spegel. Spegelnas ändring förnyar och förskönar manifestationen av Skönhetens strålgans. Eftersom Han existerar, existerar allt.

DEN NIONDE FRASEN: **بِيَدِهِ الْخَيْرُ**

“Allt gott är i Hans händer”

Varje god handling är i Hans händer. Varje rättfärdig gärning du gör registreras i Hans register. Således utropar denna fras till djinn och mänskligheten följande goda nyheter:

O arma människor! När ni har rest till graven utropa inte i förtvivlan,

“Ack! Allt vi ägde är förstört, alla våra ansträngningar är bortkastade, vi har lämnat den vackra breda jorden och kommit till den trånga graven, ”allt ni gör skyddas, alla era handlingar skrivs ned, alla tjänster ni har utfört registreras. Den Ärorike i vars hand allt gott är och som kan få allt gott att förverkligas, Han kommer endast att hålla dig tillfälligt under marken och sedan dra dig till Sig själv, till Sin närvaro. Vilken lycka för dig som har fullgjort din tjänst och plikt, ditt arbete är färdigt, du avgår för enkelhet och nåd! Ert tjänande och slit är över, ni kommer att få er betalning!

Den Allmäktige Härligheten bevarar frön och kärnor, vilka är sidorna i

handlingsregistret över förra vårens handlingar och tjänster och publicerar dem följande vår på ett glittrande sätt, faktiskt på ett sätt hundra gånger mer rikligt än originalet. Resultatet av ditt liv bevarar Han på samma sätt och kommer att belöna din tjänst på ett verkligen rikligt sätt.

DEN TIONDE FRASEN:

”Och Han är وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ mäktig över alla ting”

Han är En, Han är Unik, Han är kapabel till allt. Ingenting är svårt för Honom. Att skapa våren är för Honom lika lätt som att skapa en blomma. Skapa Paradiset är för Honom lika lätt som att skapa våren. De oräkneliga artefakter som Han kontinuerligt skapar varje dag, varje år, varje århundrade, bevittnar ändlöst Hans gränslösa makt.

Således ger även denna fras goda nyheter:

O människa! Den tjänst du har erbjudit och ditt tjänande du har utfört kommer inte att kastas bort. Ett rike av belöning, en boning av salighet väntar på dig. Ett

oändligt paradys väntar dig i stället för denna flyktiga värld. Ha tro och tillit till den Ärorika Skaparens löfte som du känner och som du tjänar. Han bryter aldrig Sitt löfte. Inte i något som helst avseende finns det någon brist i Hans makt, oförmåga kan inte hindra Hans verk. På samma sätt som Han har skapat din lilla trädgård kan Han skapa Paradiset för dig, och Han har skapat och utlovat det till dig. Och eftersom han Har lovat, skall Han naturligtvis ge dig tillträde till det!

Varje år iakttar vi på jordens yta att Han samlar och sprider med perfekt ordning och balans, med perfekt timing och lätthet, mer än tre hundra tusen arter och grupper av djur och växter. Säkerligen har en sådan Allsmäktig härlighet förmågan att uppfylla Sitt löfte.

Eftersom Han är så Mäktig skapar Han exempel på uppståndelsen och Paradiset i tusentals former varje år; och eftersom Han lovar evig salighet genom alla Sina uppenbarade skrifter ger Han det glada budskapet om Paradiset, och eftersom alla Hans handlingar och gärningar utförs med sanning, trovärdighet och allvar;

och eftersom, vittnesmålet av alla Hans konstverk, pekar alla fullkomligheter mot och vittnar om Hans oändliga fullkomlighet, finns det inte i något som helst avseende någon defekt eller fel på Honom; och eftersom ett brutet löfte, lögn, oärlighet och bedrägeri är de fulaste av egenskaper förutom defekter och fel, så kommer helt säkert och absolut den Allsmäktige härlighet, den Allvise fullkomlige, den Allbarmhärtige Skönheten, uppfylla Sitt löfte; Han kommer att öppna porten till evig salighet; Han kommer att släppa in dig, O människor av tro, till Paradiset, som var det ursprungliga hemmet för din förfader Adam.

DEN ELFTE FRASEN: **وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ :**

“Och med Honom har allting sitt slut”

Människan skickas till denna värld, prövningens och granskningens rike, med viktiga uppgifter om handel och för att fungerar som tjänstemän. Efter att de har avslutat sina affärer, utfört sina uppgifter, och slutfört sina tjänster, kommer de återvända och ännu en gång träffa den Generöse Herren och Ärorika Skaparen som skickat dem från början. När de

lämnar detta flyktiga rike kommer de att hedras och upphöjas i närvaro av storheten i beständighetens rike. Det vill säga, genom att befrias från orsakernas turbulens och från mellanhändernas dunkla slöja, kommer de att möta deras Barmhärtige Upprätthållare utan slöja vid Hans evige majestäts säte. Alla kommer att finna sin Skapare, Sanna Föremål för Tjänande, Upprätthållare, Herre och Ägare, och kommer att känna igen Honom direkt. Således tillkännager denna fras följande glada nyheter, som är större än alla andra:

O människa! Vet du var du ska och var du drivs? Som framgår i slutet av det Trettioandra Ordet kan tusen lyckliga levnadsår inte jämföras med en timmes liv i Paradiset. Och tusen levnadsår i Paradiset kan inte jämföras med en timmes vision av den Sköna Härligheten. Du ska till riket av Hans nåd, och till närvaron av Honom.

Den ljuvlighet och skönhet hos alla skapelser i denna värld och de världsliga älskade av vilka ni är beroende av och upptas av och efter vilka ni är förälskade i, är bara en slags skugga av manifestationen

av Hans skönhet och skönheten i Hans namn, och hela Paradiset med alla dess subtila underverk, en enda manifestation av Hans barmhärtighet, och all längtan och kärlek, lockelse och hänförelse, endast en glimt av kärleken från den Evigt Vördnadsfulle och Evigt Älskade. Du ska till Hans närvaro. Du blir kallad till Paradiset, som är Hans eviga plats för fest. Eftersom detta är fallet ska du inte begravas gråtande utan i leende förväntan.

Frasen tillkännager även denna goda nyhet: O människa! Var inte oroligt och inbilla dig att du ska till utrotning, icke-existens, intighet, mörker, glömska, förfall och upplösning, och att du kommer drunkna i mångfald. Du ska inte till utrotning utan beständighet. Du ska inte drivas till icke-existens utan evig existens. Du ska inte till mörkret utan en värld av ljus. Och du ska återvända till din sanna ägare, till den Härskare som existerade före evigheten. Du kommer inte att drunkna i mångfald, du kommer att ta din vila i enhetens rike. Du ska inte avskiljas utan förenas."

*Det tredje tillägget till det
Tjugosjunde Brevet*

DEN MEST VÄRDEFULLA TJÄNSTEN TILL LIVET

*[Ett brev skrivet till en läkare som kände en stor
längtan efter avhandlingarna i Risale-i Nur och hade
väckts genom att studera dem.]*

Var hälsad, O lyckligt lottade läkare
som diagnostiserade sin egen sjukdom!
Min sanna och kära vän!

Det andliga uppvaknande som ditt
entusiastiska brev visar förtjänar
gratulationer. Du ska veta att det mest
värdefulla av skapelser är livet. Och den
mest värdefulla av uppgifter är att tjäna
livet. Och den mest värdefulla tjänsten till
livet är omvandla ett förgängligt liv till
evigt liv. När det gäller alla värden och
betydelsen av detta liv, ligger det i att det
är fröet, källan och våren till evigt liv. Men
inte i syfte att begränsa visionen i detta
flyktiga liv på ett sätt som kommer att
förgifta och förstöra evigt liv, detta är en
galenskap som att föredra en tillfällig
glimt av ljus framför en evig sol.

Mot bakgrund av sanningen är de som är sjukare än alla andra materialistiska och likgiltiga läkare. Om de bara kunde ta mediciner för tro, som är som motgift från Koranens heliga apotek så skulle de kunna bota sina egna sjukdomar och mänsklighetens sår. Om Gud vill kommer ditt uppvaknande binda dina sår och kommer också att ge dig en medicin mot andra läkares sjukdomar.

Du bör också veta att det ibland är mer fördelaktigt att trösta en förtvivlad och hopplöst sjuk person än tusen mediciner. Men en läkare som har sjunkit ner i Naturens trask ger bara ytterligare ett lager av mörker till den svåra förtvivlan hos en sådan olycksdrabbad sjuk person. Om Gud vill kommer ditt uppvaknande göra dig till en läkare som är ett medel för tröst och en spridare av ljus till dessa olyckliga människor.

Du ska veta att livet är kort och det finns mycket arbete att utföra. Jag undrar om du i likhet med mig har undersökt ditt huvud och hur många onödiga, meningslösa, oviktiga saker, livlösa stora

högar av torrved du skulle hitta bland dina kunskaper. För jag undersökte mitt huvud och jag hittade många onödiga saker. Och därför är det nödvändigt att söka ett sätt att göra denna vetenskapliga information och kunskap om filosofi användbar, upplyst och andlig. Du bör också tillfråga Gud den Allsmäktige om ett uppvaknande så att du kan omvandla dina tankar till tankar för den Allvises och Ärorikes skull; så att du kan tända eld på den torra veden och lysa upp den, och att dina onödiga vetenskapliga kunskaper kan bli värdefulla kunskaper för Gud.

Eftersom Orden även kan tala med ditt samvete så är vart och ett av dessa ord ett brev till dig, inte från mig som mig själv, men från mig som en budbärare av Koranen. Och anta att vart och ett är ett recept från Koranens heliga apotek. Och öppna i min frånvaro upp ett samtal och umgås med dessa som om jag var närvarande.

Said Nursi

INDEX

Första kapitlet	7
<i>Vi ska i fem "punkter" förklara endast fem av trons tusentals dygder.</i>	
Andra kapitlet	29
<i>Inklusive fem anmärkningar med avseende på människans lycka och olycka</i>	
Det tjugonde brevet	63
<i>Det finns ingen gud utom Gud, Han är En, Han har ingen partner; Hans är herraväldet, och Honom tillkommer allt lov; Han skänker liv, och skänker död, och Han lever och dör inte; allt gott är i Hans händer, och Han är mäktig över alla ting, Och med Honom har allting sitt slut.</i>	
Den mest värdefulla tjänsten till livet	83

